

Ko je bilo narejeno in podpisano kupno pismo in je Štempihar začel sekati seč ob poti, završalo je po Središču.

„Hudir! Hudir! Hudir!“ vpil je Blisek in tekel h Krajčku.

„Ali veš? Hudir! Hudir! Štempihar je kupil ledino!“

„Brrr! — Uh!“

„Ravnokar sem zvedel! In Štempihar že stoji s sekiro nad sečjo!“

„Ali res?“

„Da! da! — Uh, šele sedaj mi je jasno, zakaj so todi okoli hodili in pretikali ta Stoklas, ta Ribnikar, ta župnik! — Oh, če to ni goljuŕija, potem tudi ne vemo, kaj je!“

„Pravcata goljuŕija! Tatvina!“

„Prav praviš: tatvina! — Ukradli so cerkvi in nam! O, ti ključarji! Ne da bi varovali cerkveno premoženje, še razmetavajo je in še takemu dajejo, kot je ta Štempihar. O, ubogi sv. Rok, kakšne varihe imaš!“

„Še psička bi mu prodali, če bi ga hotel kdo kupiti, da bi še sv. Rok več ne bil!“ meni Krajček.

„O, hudir! hudir! — Tako ne smemo pustiti! Kaj hočemo začeti?“

Prišel je tudi Kadunjec.

„Vidiš! Vidiš, kaj si naredil? Polakomnil si se tistih krajcarjev, ki ti jih je Štempihar pokazal za prostor. — Na! Sedaj pa imaš! Kmalu bo vse njegovo! Le varuj, da še tebe ne izrine!“ vpijeta soseda na Kadunjca.

„Kdo bi si pa bil mislil! Pa bi mi bila vidva povedala, kaj še bo!“

„Hudir! — Ko bi bil jaz to vedel! — Hudir, vrat bi ti bil prej zlomil!“

„Do škofa pojdemo!“ ukrene Krajček.

„Saj res! E, Štempihar, ne boš kusal tiste ledine, ne!“

Tako sklenejo Štempiharjevi sosedge, kar pa ni njemu veselja vsled dobre kupčije prav nič grenilo.

Seč je bila kmalu posekana in korenine izkopane. Dovažali so kamenje, pesek, les ter se pripravljali za zidanje.

Še več hrupa pa je bilo, ko sta bila oklicana Francek in Micika raz prižnico. To je bilo stikanja z glavami!

„Stoklas dá hčer Štempiharju? On, župan in ključar? — Mislili smo, da poišče bolj-šega!“

„Sedaj vemo vse!“ vpijejo sosedge Štempiharjevi. „Ti ključarji so sami barantači! Še sv. Roka nam prodadó! O-o, le čakajte, saj vemo, kje se dobi pravica!“

Pa je niso dobili, čeprav so jo neumorno iskali. Zato so vpili obupani:

„Saj ni več pravice na svetu!“

In ko sta nekdam stala Krajček in Blisek blizu pred hišo, zavrna se Štempihar izza kupa kamenja ter zakliče:

„Hehej! Soseda! Kdo je imel resničnejše sanje, vidva ali Štempihar, hahaha!“

Kakor bi ju bil z mrzlo vodo oblijl, tako ju zdrgeta porogljivost Štempiharjeva.

„Hudir ga odnesi!“ vsklikne Blisek in zbeži v hišo, Krajček je pa jezen stopal naprej.

(Dalje.)

Bratska ljubezen.

Vélik se zbor je sešél,
Vse glasno in zdušno je pelo;
Jaz sem na strani sedél
In strmél na družbo veselo.

Jeden od družbe le gost
Pogledal je enkrat me v strani,
Ali ni ta ní bil prost,
Da z ródno me družbo seznaní.

Jaz pa sem vzél svoj klobuk,
Poklonil se družbi netrezni —
V postelji truden od muk
O bratski sem sanjal ljubezni.

Anton Medved.